

La llegenda del Diero i el follet Joanet

Fa molt de temps els éssers mitològics conviuen en harmonia amb els humans. Hi havia criatures de tota mena: hidres, fades, follets, bruixes, cerbers, minotaures... Per això hi havia cases de tots colors i formes per a totes les criatures de Sant Hilari. Cada una d'elles tenia una casa que s'adaptava a les seves necessitats. Tots eren molt feliços en aquella època, però hi havia una antiga llegenda al poble que tenia a tothom intrigat. La llegenda deia que la primera nit de lluna plena de l'any 1469, és a dir aquella mateixa nit, el Diero, la criatura més majestuosa de l'univers, sortiria del seu cau deixant totes les seves riqueses i canviaria de casa per seguir dormint mil anys més. El Diero era un ésser màgic amb una cornamenta d'or que podia arribar a medir dos metres de llargada. El seu pelatge era el pelatge més suau i esponjós del món, deien que si algun dia el tocaves, no podries parar d'acariciar-lo. Els seus ulls estaven fets de diamant i quan sortia la lluna plena començaven a brillar indicant amb un camí de llum el nou cau en el que dormiria els mil anys següents. El Diero podia ous d'or i cada cop que canviava de cau els deixava tots a l'antic, per això totes les persones i criatures del poble volien sortir a buscar el seu amagatall. En el poble hi havia un petit follet orfe, en Joanet, que vivia en una petita cova amb un llit i una finestra i s'alimentava del que recol·lectava. Els ous tenien un valor incalculable. El petit follet necessitava trobar el cau, però mentre buscava, va arribar a un indret del bosc en el que no hi havia estat mai. El follet es pensava que estava a prop del cau del Diero, però de sobte va començar a escoltar un soroll estrany. Ell seguia caminant i el soroll es feia cada vegada més fort. Finalment va sentir el soroll al seu costat, però al ser de nit no podia veure-hi gaire bé i de cop una llum va sortir projectada cap amunt. El follet es va espantar, però al mirar amunt va veure que la llum començava a baixar lentament fins que va aterrar al seu braç. Quan s'hi va fixar

millor, va poder distingir el que era aquella llum, era una cria de fènix que estava sola i perduda. El follet havia de seguir buscant els ous, així que va deixar el fènix en un petit niu improvisat fet amb branquillons. Al marxar, el fènix el va seguir ja que es negava a deixar que el follet seguís sense ell, així que se'l va emportar. Al cap d'una estona caminant, van arribar a un llac d'aigües resplendents i clares. Com que el fènix tenia molta sed es van parar a veure una mica d'aigua i quan es van acostar al llac va començar a brillar i es va començar a sentir una veu. La veu provenia d'una preciosa nimfa de l'estany i els va preguntar: "Que esteu buscant?". Estem buscant el cau del Diero, va contestar el follet amablement. Sento no poder ajudar-vos, però a canvi us puc dir que a l'amagatall del Diero només hi poden entrar les persones de bon cor com vosaltres. El follet i el seu amic van continuar el viatge per trobar el cau. S'estava fent tard, ja només els quedaven dues hores per trobar el cau. Si no el trobaven aquella mateixa nit, el cau desapareixeria per sempre més, enfonsant-se entre la terra. Quan ja començaven a perdre l'esperança, una llum daurada va sorgir entre els arbres. Van córrer a veure què era i, sí, havien trobat el cau del Diero, però una ombra més ràpida que ells havia arribat abans, ja era massa tard. De sobte quan es pensaven que tot estava perdut, un camp de força es va activar i va fer fora de l'amagatall a l'ombra. Quan es van acostar una mica més van poder distingir que la persona que també havia trobat el cau era l'ogre Erug. El follet va recordar les paraules de la nimfa de l'estany i va pensar que l'ogre sempre havia estat dolent amb la resta de persones i només pensava en ell mateix. Quan el follet es va posar al cau va poder passar i es va poder quedar els ous. Els va repartir entre la gent del poble i va poder comprar-se una casa per ell i el seu nou company, el fènix. Fins i tot va tornar a l'estany a donar les gràcies, convertint-se així en la gran llegenda del nostre poble, Sant Hilari Sacalm.